

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VII. In quo expenditur jus appellandi vel à Papa ad Concilium; vel ab hoc ad Summum Pontificem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Ecclesiæ Hierarchico quasi *acephalicè* spectato, quid importatur nisi collectio jurisdictionum Episcopaliū: quæ adhuc impar est ad præinsinuatæ præminentias, quamdiu non accedit nomen Christi vicarium, seu Apostolicæ auctoritatis character? Hoc igitur nomen Christi vicarium utique dicendum est, importare superioritatis super reliquo Hierarchico Ecclesiæ Corpore præminentiam. Hoc ipsissimum quoque vicarium Christi nomen Romani Pontificis proprium, est Petra illa, super quam Christus edixit, ædificandam fore Ecclesiam. Eiusmodi autem Petra utique importat præminentiam aliquam super Synodo quasi *acephalâ*, Ecclesiam non *complete* & *formaliter*, sed *materialiter* duntaxat representante. Illa ipsa porro Petra est Petri cathedra Apostolica, cui annexæ sunt claves Regni Cælorum. Hæc verò cathedra Regni Cælorum clavibus dotata, liquidò importat majoritatis & superioritatis prærogativam. Nequit ergo inter Papam & Concilium, quasi *acephalicè* spectatum subesse æqualitas in ordine ad constituendum Concilium, quæ *complete* & *formaliter* Oecumenicum, nec non ad consensum *ultimatè* auctorizativum in dogmatibus fidei definiendis cum omnimodæ infallibilitatis consummatâ præminentia exhibendum. Nullatenus igitur per modum transactionis, seu conventionis in Concilio Oecumenico inter se coeunt Papa ac reliquum Corpus Hierarchicum, sed respectu hujus ceu Concilij quasi *acephali*, obtinet Papa majoritatis & superioritatis præminentiam.

S. VIII.

In quo expenditur jus appellandi vel à Papa ad Concilium; vel ab hoc ad Summum Pontificem.

67. PRIMò difficultatis hujus expediendæ viam præstruere videtur Concilium Constantiense Sess. ult. supplicando Papæ Martino V. ut hæreticos errores, seu hæreses per sacram Synodum damnatas pariter damnaret, atque damnatas publicè pronuntiaret, antequam Concilium dissolveretur, alioquin protestari se de gravamine, appellando ad futurum Concilium. Ex quo utique evincitur, ipsummet Concilium Constantiense agnovisse, sibi non fuisse auctoritatem compellendi Papam, ut suam pro confirmandis decretis præinsinuatæ, adjiceret auctoritatem. Ad quid enim conducere potuisset ea ad futurum Concilium provocatio & appellatio, si ipsi Generali Constantiensi Synodo (utpote quæ non minoris, cum futuro Concilio auctoritatis fuerat) non eratis ad Papam pro dicta approbatione compellendum? Altiore profectò subesse debet hæc ratio, per quam ex illâ à Papa ad Concilium futurum appellatione, nullatenus probari valeat hujus supra Papam superioritas.

68. Ad quod explicandum, pro secundo non importuna est sequens Veteris Testamenti ac Novi Fœderis Pontificatum inter se comparatio. Ponamus scilicet in Veteri Testamento

super causâ aliquâ ex Portis seu Tribunalibus Regijs ad Sacerdotium, magnumque Concilium, cui præsidet Summus Pontifex, delatâ, fuisse ab hoc ex ipsissimis Divinis judicialibus Legibus pronuntiatam Judicij veritatem; attamen Regè ejus temporis non acquievisse, sed interpellasse Pontificem, ut ingressus Sanctuarium, consuleret Dominum super ejusdem Judicij veritate; vel ex *Thummim & Urim* super tali judicio ulteriorem adhuc Divini Oraculi requireret certitudinem: num dicere fas est, talem à Rege factam Summi Pontificis interpellationem habuisse rationem strictæ appellationis? In ejusmodi casu ab ipomet Sacerdote Maximo, unâ & magno Concilio, ex Divinis judicialibus Legibus, judicij veritatem pronuntiantem, habitus fuisset recursus ad eundem Summum Pontificem, quatenus ipsi soli erat Divinitus concessum, ut semel in anno ingressus Sanctuarium, posset consulere Dominum, vel ex *Thummim & Urim* reportare Divinum Oraculum. Qui proinde ad Summum Pontificem recursus non erat de uno iudice inferiori ad alium superiorem iudicem, sed ad eundem, quâ diversis à Deo dotatum prærogativis, nec adeò *strictè loquendo* poterat dici appellatio. Quod proinde applicando ad Novi Fœderis Pontificatum Summum, ex principiis fidei constat, ejus utpote Petri Cathedram Oecumenicam esse Petram, super quam ædificatur Ecclesia. Quomodo autem fieri posset, ut quocumque sit decisio dogmatica ex istâ Petra seu Cathedra Apostolicâ, non esset omnimodæ fidei certitudo? Non equidem dubito, quin Summus Pontifex etiam extra Concilium possit decernere ex Cathedrâ Petri. At quia ultimam ejusmodi decisionem nonnulli etiam Catholici Doctores reducere unicè volunt in Papam cum Concilio Oecumenico concurrentem, ideo secundum nos saltem, non est tam evidens certitudo, quòd Papa extra æquè, ac intrâ Concilium definiat ex Petri Cathedrâ Apostolicâ.

Hinc ergo pro tertio statuamus casum, quo falsa quædam dogmata damnata fuerunt à Summo Pontifice, quæ tamen condemnatio haud proficit, quin Hæresis latius diffundatur. Unde Orthodoxi pro remedio passim conclamant, oportere, ut convocetur Concilium Oecumenicum. An non pro tali statu in ipso etiam Summo Pontifice erit obligatio recurrendi ad ultimum Ecclesiæ sanctæ Tribunal, & Concilium Oecumenicum? An non in cæteris quoque Ecclesiæ sanctæ Præsulibus, uti etiam in Christianis Principibus præsertim Regibus, ad Ecclesiæ universale Bonum procurandum, vel ex Christiano characterè, vel ex juramento, vel etiam ex muneris & characteris Episcopalis, *intrinsicâ* ratione, tunc stat jus & obligatio urgendi Papam ad celebrandum Concilium Oecumenicum? Quæ proinde erga Papam pro Synodi Oecumenicæ convocatione instantia, an non est quædam à Papa extra Concilium decernente provocatio ad Concilium Oecumenicum? Nunquid autem talis provocatio

tio subire videtur nomen & rationem appellationis?

70. Verum hujus provocationis conditione accuratius considerata, procul abest, ut *fratrem loquendo* dici possit appellatio. Non enim ea fit ratione, ut Concilium sine Papa seu Capite suo definiat, & ultimam proferat sententiam: sed ejus ratio in hoc se tenet, quod Summus Pontifex, per cujus auctoritatem unice, stat Concilium, *formaliter & complete* Oecumenicum, sit quidem Petra, cui superstruitur ædificium Ecclesie, habeatque sibi à Christo collatas claves Regni Cælorum, in vi cujus possit auctoritative super fidei dogmatibus pronunciare iudicij vicem. At tamen præter istam prærogativam, est ipsi Divinitus concessum privilegium, ut in nomine Christi, ad eoque hujus vicariâ, sibi propria auctoritate, cogere possit Concilium Oecumenicum, in eoque munus Præsidis ac Judicis exercere, ita tamen, ut ultimata, omnimodam, & consummatam in sanctionibus fidei infallibilitatem obtentura sententia iudiciali, neque ex solius Concilij suffragiorum majoritate, vel etiam uniformitate, neque ex solius Patris arbitrio, sed ex utriusque consensu subsistere debeat. Quod ad Concilij Oecumenici Sanctuarium ingrediendi, indeque proferri infallibile, atque consummatum super fidei questionibus Oraculum Divinum reportandi, privilegium singulare est Summi Pontificis præminentia Divinitus constituta, non ab simili illi prærogativa, quam Veteris Testamenti Pontifex habebat in Divino Oraculo ex *Vrim & Thummim* reportando. Ille ipse namque Summi Pontificis ad Concilij suffragium accessus & consensus est insit *Vrim & Thummim*, obtinens ex Christi Domini promisso, consummata infallibilitatis omnimodam certitudinem ac veritatem. Quando igitur a Summo Pontifice extra Concilium pronuntiant, sit recursus ad Concilium Oecumenicum, ipsummet etiam Papam includens, aperte evincitur, ejusmodi recursum fieri ad ipsam, quâ consentiendo Concilij suffragio, proferentem ultimum omnimode ex Christi promisso consummata infallibilitatis iudicium. Neque ergo talis à Pontifice extra Concilium pronuntiant, ad Papam in & cum Concilio, ex consensu utrinque præstito ultimam definientem recursus, proprie loquendo dici appellatio, cum sit ab uno ad eandem, sub diverso tamen statu constitutum, & secundum diversas à Christo constitutas prærogativas consideratum iudicem.

71. Exinde pro quarto haud difficile est iudicare, quid sentiendum sit de appellatione per Concilium Constantiense interpositâ à Papâ ad futurum Concilium, casu, quo Pontifex Maximus Martinus V. noluisse Decreta fidei Conciliariter conclusa, sua auctoritatis accessu & consensu approbare, atque auctoritative confirmare. Ubi namque Decreta ejus Concilij fuerant Conciliariter conclusa, ad sui firmitatem & consummatam fidei infallibilitatem, ex Christi præscripto ita indige-

bant Papæ consensu auctorizativo, ut ad hunc à Papa exigendum, jus esset tum Concilio *acceptivè* adhuc spectato, tum singulis Præsulibus, vel etiam fidelibus universis. Quod si proinde Papa Spiritus sancti innitens instinctui, eum Decretorum Conciliarium auctoritative confirmatorum consensum suum non tantum denegasset, sed si quæ a fidei veritate visa fuissent discordare, *positivè* reprobasset, tunc Decreta ejusmodi prorsus nulla & inania extitissent. Ubi verò Pontifex suum consensum sanctionum Synodali auctorizativum suspendisset, tunc harum firmitas tamdiu mansisset in suspensio, quamdiu non esset eidem accessura Summi Pontificis approbatio & confirmatio. Quare tum Concilio (quamdiu Papæ auctoritas ei se non adjungeret) *acceptivè*, tum Præsulibus Ecclesie jus temper erat integrum, apud Papam instandi pro tali consensu, & dum iterum, iterumque suspenderetur, causam protrahendi ad futurum Concilium, ut in eo caperetur experimentum vel de conjungendo utriusque, Concilij nimirum & Papæ consensu, vel de hujus *positivè*, sicque Decretorum annullativâ reprobatione, juxta quem admodum, illa sub Constantiensis Concilij finem interposita à Papæ gravamine (dum scilicet nollet suum auctorizativum consensum Decretis Conciliariter factis adjungere) ad futurum Concilium appellatio, nihil aliud importabat, quam instantiam recursus ad futurum Concilium, pro efflagitanda mutua & Concilij & Papæ super Conciliaribus Decretis consensione, ut omnimodæ hinc infallibilitatis certitudo, & firmitas consummata accederet Synodalibus sanctionibus. Ex cujus admodum appellacionis modo & conditione per se liquidum & manifestum est, nullam inde probari Concilij, præsertim *acceptivè*, super Papâ superioritatem.

72. Sed in quantum, disquires pro quinto, se extendunt Sixti IV. & Pij II. constitutiones, quibus profertur Excommunicationis sententia in eos, qui à Papâ appellarent ad futurum Concilium? Hujusmodi constitutionis rationes allegat prædictus Sixtus IV. tum quod de minoribus ad majores iudices duntaxat appellare permittat auctoritas, & propterea inhibeat, ab Imperiali & prætorio iudicio appellari, tum quod non homo, sed is, qui solo verbo fecit cælum & terram, Apostolicam Sedem, & in ea sedentem prætulit universis etiam Concilijs, quæ ab eâ robur accepisse, SS. Patrum Decreta testantur &c. Unde inferebat idem Pontifex, appellantes à Romano Pontifice ad non indictum, nec congregatum Concilium, constituere aliud Caput in Ecclesia Dei &c. sanctæque Sedis primatum negare, ac Ecclesie unitatem dividere &c.

73. At quid, inquires pro sexto, est specialis energie in hoc, quod Sixtus IV. reprobet appellationem à Papâ ad non indictum, neque congregatum Concilium? An ergo, si hoc de præfenti sit coadunatum, fas erit, ad illud à Papâ appellare? An non si hoc saltem liceret, sublimius jam Sede Apostolicâ Tribunal præ-

prænderetur? Verùm si vel indictum, vel aggregatum sit Concilium Oecumenicum, in eo jam intervenit Apostolica auctoritas, utpote forma & anima Synodi quæ Oecumenicæ.

74. Quod si ergo ad Concilium tali modo indictum provocetur à Papa, non jam ab inferiori sit appellatio ad majorem, sed Papæ auctoritas, seu Oecumenici Concilij forma postulatur, nec aliud in hoc agitur, nisi ut, quæ Papæ auctoritas extra Concilium decrevit, eadem sub altiori Divinitus constitutâ præminentia Papæ unâ & Concilij consensione auctoritativæ annexa impleretur, ad effectum omnimodæ & consummatæ per Christi promissum infallibilitatis in dogmaticis sanctionibus obtinendum.

75. Operæpretium est pro septimo hæc accuratius expendere, ex quo S. Scripturæ fundamento appellationes à Papa ad futurum Concilium à Pio II. in Bulla *Execrabilis*. condemnentur, tanquam erroneæ ac detestabiles. Hic nempe Pontifex Maximus *ibidem* dicit, spiritu rebellionis imbutos esse, qui à Papa ad futurum Concilium appellare præsumunt. Hujus autem dicti sui rationem profert ex hoc, quod Romano Pontifici Christi vicario dictum sit in persona B. Petri: *Pasce oves meas &c. Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in celis*. Ex quo adeo Christi verbo elucescit, nihil esse super terram morale, in Regnum cælorum ordinabile, quod non subit superioritati Romani Pontificis. Quamvis proinde character Episcopalis, unâ cum vi Sacramentorum Eucharistiæ & Ordinis effectrice, nec non unâ cum radicali jurisdictione pastorali, in eo characterè contentâ, utpote qui sit *immediate* à Christo, non sit de illo *quocumque* Pontificis superioritati subiecto *moralis*, atramen ejusdem usus quæ *moralis* superinduit conditionem illi subjacentem. A fortiori autem talis subjectionis conditionem subit *formalis & actualis* Episcopalis jurisdicção, utpote derivata à Papa. Et multo magis exercitium *moralis* jurisdictionis Episcopalis etiam *collectim* sumptæ, & ab universis Christiani Orbis Episcopis in unum *acephalicè* spectatum Concilium *collectæ*, obtinet ejus subjectionis conditionem; uti sæpe in *antecedentibus* dictum & ostensum fuit. Quomodo igitur fas esse possit, à Papâ appellare ad ejusmodi *acephalicum* Concilium?

76. Quamvis porro pro octavo consummatæ infallibilitatis præminentia Concilio *formaliter* atque *complete* Oecumenico per Christum asserta, sit *immediate* à Christo, nec adeo possit ut sic subesse Romani Pontificis superioritati; eo ipso tamen, quod ista infallibilitas non nisi *duobus*, nempe Capiti & Corpori Ecclesiæ Hierarchico, quâ intrâ Concilium Oecumenicum consentientibus, sit promissa; ex parte sui substrati jam involvit illam Papæ superioritatem. Quamvis insuper Concilio Oecumenico etiam Divinitus competat *indefinita* ligandi & solvendi potestas, comparatæ Papali Oecumenicæ auctoritati: atramen *Decreta Consiliaria moralia* inde promanantia,

sicuti sunt de illo *quocumque* in Regnum cælorum ordinabili *moralis*; sic subjacent quoque Pontificis Maximi superioritati in tantum, ut ejusmodi morum decreta solus etiam Pontifex, secundum rerum exigentiam, mutare ac dispensare valeat: sicuti etiam eontrâ Pontificiæ leges *moralis* ex vi illius universalis Concilio quâ Oecumenico per Christum collatæ auctoritatis, possunt quidem immutari, eo ipso tamen, quod hæc etiam Concilij Oecumenici non nisi ex Capite & Hierarchico Ecclesiæ Corpore subsistentis auctoritas, ex parte sui *substantialis* substrati involvat Papæ super omni in terris *moralis* superioritatem, illi Concilij quâ Oecumenici potestati *indefinita* comparem, nequit jam Concilio quâ *complete* etiam ac *formaliter* Oecumenico attribui stricta erga Papam superioritas. Cùm igitur nihil in Concilio sit assignabile, super quo fundari possit aliqua super Papam superioritas, merito dixit Pius II. exercitum rebellionis ab illo, qui à Pontifice Romano appellat ad futurum Concilium.

Non denique firmantur hæc universa ex Concilio Constantiensi *sess. 8. art. 37.* ubi inter alios *Wicleffi* errores damnatur iste quoque articulus; *Papa non est immediatus Vicarius Christi*. In quo Synodus ista consonat cum Nicæni Concilij *Canone 39.* excommunicationis censurâ ferentis illum, qui negaverit, Romanum Pontificem esse Vicarium Christi super cunctos populos, & cunctam Ecclesiam Christianam. Ex quo adeo *fidei* principio ita licet argumentari. Quod potestas Ecclesiastica est propinquior Christo, eo noscitur esse superior. At eo ipso, quod Romanus Pontifex sit *immediatus & proximus* Christi Vicarius, nequit ulla dari in terris auctoritas Ecclesiastica, quæ sit Christo propinquior, nec ulla adeo in in terris potestas potest esse superior Apostolicæ Papæ auctoritate. Sed fateri oportet, eam, sicuti est *immediate* à Christo, atque hujus vicaria, sic esse supremam. At verò appellationis natura est, esse provocationem ab inferiori iudice ad superiorem. Quia igitur Christi vicaria in Pontifice potestas est *immediata & proxima* Christo, ideo ab eâ non datur in terris ulla appellatio *strictè & propriè* sumpta, ad ipsam verò à quocumque in terris constituto iudice Ecclesiastico jus est appellandi.

Caput. III.

Quantum momenti circa auctoritatem Concilij evinci valeat ex Decretis Synodi Constantiensis *sess. IV. & V.*

His Decretis *inferius* referendis causâ dedit schisma gravissimum mox recensendum. Nempe Clemens V. in Romanum Pontificem electus, Sedem Apostolicam Anno 1305. transfulerat Avenionem. Sed Gregorius XI. Anno 1378. redijt ad Urbem, ubi, cùm fatis functus esset, Cardinales ad instantiam plebis Papam iterum petentis, elegerunt Archiepiscopum Barensem, nominatum Urbanum VI. Cardinales verò Galli cum tribus Italis, præ-